

אמר רבי אבהו בשם רבי שמעון בן לקיש: היינו טעמא דרבי אליעזר, משום דכתיב: "דבר אל אהרן ואל בניו... אשר יקריבו לה", לעולה".

מכאן ילפינן לעיל שכל מה שיקדיש אדם דבר הראוי למזבח בסתם — הכל קרב עולה.

ומדכתיב "לרצונכם — תמים זכר", היה מקום לומר:

יכול אפילו הקדיש עופות יקרבו לעולה.

תלמוד לומר: "בבקר"!

ומכאן שדווקא "בבקר" נאמר, כל המקדיש נכסיו סתם הכל לעולה, ולא בעופות.

רבי ירמיה ורבי בון בר חייה הוון יתיבין ואמרין [היו יושבים והקשו ואמרו]: היאך אמרינן הכא שהמקדיש עופות הראויין בעצמן למזבח, ימכרו, ויביאו בדמיהן עולה?

והרי תמן [שם] אמר רבי יוחנן, לבאר טעמא דרבי שמעון, במה שאמר המקדיש נקיבה לעולתו קדשה קדושת הגוף, על אף שאינה ראויה בעצמה לעולה, מן הטעם: שכן חייל "שם עולה" על נקיבה, שהרי בעוף היא כשירה לבוא עולה.

וחזינן שאפילו היכא שאין הדבר ראוי לעולה, בכל זאת חל עליו קדושת הגוף, היותו ו"שם עולה" שייך בו.

ואם כן, כיצד הכא אמר [חברייא בשם רבי יוחנן. עיין בגר"א] הכין [הכין], שאפשר למכור את העופות שהקדיש, ולא חייל עליהו קדושת הגוף.

אף דכתיב בקרא זה "תמים", שמשמע דווקא תמים אבל המקדיש נכסיו ויש בהן בעל מום לא יביאו בדמיו עולה.

אף על פי כן את אמרת ניש לך לומר ולדרוש מהא דכתיב "בבקר" — לרבות המקדיש בעלי מומין, שיביאו בדמיהן עולות.

ומה ביניהון?!

כלומר, מה ראית לדרוש מיתור המילה "בבקר" לרבות מקדיש נקיבות ולא לרבות מקדיש בעלי מומים.

רב אמר תירוץ: שבטא דכרדא [עץ האורגים, שמבדיל בין חוט השתי כדי להכניס את חוט הערב ביניהם] ביניהן.

כלומר, הבדל ניכר יש בין המקדיש נקיבות למקדיש בעלי מומין.

לפי שהנקיבות ראויות הן למזבח בקרבנות אחרים, ולכן אמרינן שכוונתו שיבואו מדמיהם קרבנות.

מה שאין כן בעלי מומין, שאין ראויים למזבח בשום מקום, סברא היא שלא נתכוין זה להקדישן למזבח כלל.

שנינו במשנה "המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראויים לגבי מזבח, ינות ושמנים ועופות, רבי אליעזר אומר: ימכרו לצרכי אותו המין, ויביא בדמיהן עולות".

חזינן דסבר רבי אליעזר שכל מה שמקדיש אדם דבר הראוי למזבח כוונתו שיפול לעולה.

ואם כן קשה, מדוע לא יקרבו העופות עצמם לעולה?